

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Officio Hominis Christiani In Persecvtione Constitvti

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Soluitur obiectio de Naaman Siro & Salomone. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30333

Deus, gratiaēq; agerentur à puerpera. Adde quod omne sacrificium legis veteris, Christum significauit. Quare & illa emundationis oblatio, præfigurauit Christum, quatenus per eum à carnis concupiscentia repurgamur. Cur igitur non hoc quoque beata virgo veracissimè significaret, cum & ipsa inde purgationem traxerit vnde concepit, & per eum quidem ipsum quem concepit?

*Leo serm.
2. de Nati.
Domini.*

*Soluitur obiectio de Naaman Siro,
& Salomone.*

CAPVT SEXTVM.

4. Regū 5. **M**oueat deinde fortasse quempià de Naamã Siro diuinis literis scripta historia. Is enim cum esset ministerio Helizæi, lepræ contagio liberatus, velletq; in posterũ Dei cultor esse, ad quem iam esset repudiata superstitione conuersus, quod eũ angere postea potuisset, id voluit prophetæ iudicio terminari: Hoc solum est (inquit) de quo depreceris Dominum pro seruo tuo. Quãdo ingreditur dominus meus tẽplum Rẽmon vt adoret, & illo innitente super manum meam, si adorauero in templo Remmon, adorante eo in eodem loco, vt ignoscat mihi dominus seruo tuo pro hac re. Cui propheta vno verbo omnẽ scrupulum eximens, respondit: Vade in pace, hoc est, nihil, id si facias, peccaueris. Est enim ridiculum quod annotauere nonnulli, quæstionem propositam noluisse prophetam dissoluere, sed serio Naaman de sua salute percontantem, sine responso, quasi se hic miscere nollet, dimisisse. Nunquid igitur permisisse propheta putandus est huic Siro, vt vnã cũ impijs exteriorẽ corporis gestu idola coleret, si tamen de vno Deo fidem corde inclusam retineret? minimè verò. Nam & antea professus erat, se dijs alienis in posterum sacrificia non esse facturũ: Non faciet vltra seruus tuus (inquit) holocaustum aut victimã dijs alienis, nisi Domino.
Et quo

Et quò sese palam vnus Dei cultorem esse inter infideles quoque demonstraret, ad ædificandum altare Domino, de terra Israelitica, duorum onus burdonum secum auexit. Non aliud igitur corde clausum habere voluit, aliud opere promptum atque manifestum, vt cum animo Dei cultor ac fidelis esset, tanquam propter odium declinandum, cæterorum in religione similis esse videretur. Neque id proinde permitti sibi voluit, vt habitu duntaxat gestuque corporis falso Deo cultum honoremque deferret, ac sicuti quidam interpretati sunt, adorare sese simularet: sed id tantummodo, vt domino suo regi, etiam in templo, solitum ministerio corporis sui præberet obsequium: vt cum regem sibi innixum haberet, curuante sese illo, curuare se quoque ipse posset. Quæ incuruatio atque inclinatio corporis, nomine adorationis expressa est, eo tropo, quo signum, rei significatæ nomen crebro suscipit: sicuti & alijs compluribus scripturæ locis. Velut vbi dicitur Abraham

Genes. 18.

tribus viris conspectis adorasse in terram, id est, in terram sese incuruasse, & Iacob viso procul fratre

Genes. 33

Esau, progrediens & propinquans pronus in terram septies adorauit. Ioseph quoque fratres eius

Genes. 43.

proni in terram adorasse leguntur. Et Nathan propheta Dauidem regem. Quanquam enim designata his locis adoratio ad honoris officium pertine-

3. Regum 1

bat, tamen nisi adorationis nomen corporis compositionem ac flexum quædam exprimeret, cuiusmodi solet honoris & venerationis signum esse, non diceretur hic aut ille in terram adorasse. Igitur propheta Siro illi rem per se licitam minimèque vitiosam permisit: quæ sicuti extra delubra deorum, ita prorsus & in ipsis fieri poterat sine peccato: præsertim cum iam Deo cæli constructo palam altari, satis constaret Naaman Dei alterius esse cultorem. Ioannes quoque Apostolus ante

Signum honoris accipit ipsius rei nomen.

Apoca. vlt.

pedes Angeli cecidit vt adoraret, non simulatio-

ne diuini cultus, vt subsequente per angelum reprehensione prodesset ijs qui talē angelis honorē deferendum arbitrabantur. Sed horū personam in se suscipiēs, id egit flexu corporis, quod illi vitioso cultu faciebāt: vt cū id mox prohiberetur facere, in eo ceteri instruerētur, quorū ad sanandos animos totum id mysticē gerebatur. Iam verō Salomonis factum paulisper expendamus. Hinc enim aiunt licuisse adorandi causa excelsa Iudæorū montiū adire: quę tamē excelsa quid aliud quā schismaticā habebāt ab vnico Dei altari secessionē? Quę proinde sic oderat Dominus, vt reges qui ea nō euerterēt, culparētur, & qui euerterēt laudarētur. Illud autē Salomoni licuisse, exitus ipse orationis eius, & sacrificiorū effectus declarasse videtur. Exauditus enim illic est, & sapientiā quā pro terrenis fluxisq; rebus poposcerat, impetrauit. Cur igitur ad similitudinē modū non liceat catholico hæreticorū sese cōuenticulis inserere, vnaq; schismatica sacra peragere: præsertim cū ijs nō alius, sed vnus idemq; Deus, (sicuti & in illis excelsis) adoretur? Verū quod hic respōdeatur, ipsa scriptura diuina subministrat. Nō enim illud Salomoni facere licuisse, neque quod fecerit, à scriptura laudatū esse, verba illa demonstrāt: Dilexit autē Salomō Dominū, ambulās in præceptis Dauid patris sui, excepto quod in excelsis immolabat, & accendebat thymiana. Hoc igitur in facto, Salomonē cōtra præcepta patris sui, & Dei legē, improbāda vicit cōsuetudo popularis, cū vnus dūtaxat locus esset, in quo sacrificia offerre liceret. Idcirco enim & Sennacherib nō ignarus sacrilegū illū adorādi morē populo vehemēter esse gratū & probatum, vt hac quoq; ratione Ezechia regi cōflaret inuidiā, qui fuerat excelsa demolitus, pronunciari per seruos iussit: Nunquid nō iste est Ezechias, qui destruxit excelsa illius & altaria, & præcepit Iudæ & Hierusalē, dicēs: Corā altari vnico adorabitis, & in ipso cōburetis incēsum? tanquā
dice.

Lib 3. Regum ca. 3.

Lib 2. Paralip c. 32.

diceret: Frustra in illius præsidij ponere fiduciã, frustra per illũ cælestem opẽ expectari, qui suis sacrificijs, suoq; honore Deũ quẽ colerẽt, spoliasset. Itaq; Salomon populari more seductus patris hic sui præcepta neglexit, cumq; in cæteris laudẽ mereretur, hic tamẽ iustã scripturę reprehensionẽ incurrit. At qui orãs illic & sacrificiãs exauditus memoratur? Abijt enim in Gabaon (ait scriptura) vt immolaret ibi. Illud quippe erat excelsũ maximũ: mille hostias in holocaustũ obtulit Salomõ super altare illud in Gabaõ. Apparuit autẽ Dominus Salomoni per somniũ nocte, dicẽs: Postula quod vis vt dẽ tibi. En largiri se quoq; paratũ declarat quod illic petierit. Cumq; expleuisset orationẽ, audiuit à Domino: Quia postulasti verbũ hoc, & nõ petisti tibi dies multos, nec diuitias, aut animas inimicorũ tuorũ: sed postulasti tibi sapiẽtiã ad discernendũ iudiciũ, ecce feci tibi secundũ sermones tuos. Exauditus est igitur Salomon etiã eo in loco, in quo quod fecit, facere nõ licebat: nimirũ vt intelligere mus, plus ad impetrandũ valere petitionis affectũ, quã petitionis locũ. Quocirca etsi quisquã in memorijs hæreticorũ orãs exauditur, nõ pro merito loci, sed pro merito desiderij sui, recipit siue bonũ, siue malũ. Spiritus enim Domini (sicut scriptũ est) repleuit orbẽ terrarum: & auris zeli audit omnia, & multi irato Deo exaudiuntur. de qualibus dicit Apost. Tradidit illos Deus in cõcupiscẽcias cordis illorũ. Præclarũ igitur magis est Tobiaẽ nobis intuendũ exemplũ, qui (vt sacra de illo narrat historia) cũ iunior omnibus esset è tribu Nephtholim, nihil tamẽ puerile gessit in opere. Deniq; cũ irent oẽs ad vitulos aureos, quos Ieroboã fecerat rex Israel, hic solus fugiebat consortia omniũ, & pergebat in Hierusalẽ ad templũ Dñi, & ibi adorabat Dñm Deũ Israel, omnia primitiua sua & decimas fideliter offerẽs: ita vt in 3. anno profelytis & aduenis ministraret omnẽ decimationẽ. Nõ hic irridentiũ

Lib. 3. regum ca. 3.

Aug. lib. de unitate ecclesie cap. 16.

Sapient. 1.

Roman. 1.

obscure

D 4 linguas

*Vide Au.
ca. 12. lib.
de unitate
Ecclesie.*

linguas, non reprehensionum morsus, non accusationem vitiosæ singularitatis verebatur: pulchre intelligens Deum quidem Israeliticis tribus separari iussisse, non ut religio, sed ut regnum divideretur, eoque modo iustum de tribu Iuda supplicium sumeretur. Non enim Deus iubet aut schisma aut hæresim fieri: nec quia & modo in orbe Christiano Dei voluntate regna diuisa sunt, idcirco & in illis distracta esse debet vnitas Christiana. Igitur Tobias regnum sibi à tribu Iuda diuisum arbitratus, religionem tamen cum illis, (quoniam ea sola erat vera religio) & cordis interiore sinceritate, & manifesto piæ professionis opere, voluit habere communem.

Etiams id in persecutione cauendum Christiano, ne fidem negasse aut communicasse videatur.

CAPVT SEPTIMUM.

*Lib. 10. in
Lucam, de
negatione
Petri.*

NEque enim cauendum id modo est, ne vel negemus quod in religione sumus, vel aduersarijs nepharia communione sociemur: verum etiam ne horum alterum fecisse videamur. Sunt enim qui arte verba componunt, pulchreque sibi in eo satisfaciunt, quod non negauerint, cum opinionem interim contrariam interrogantium animis imprimere niterentur, quo præsens periculum euitarent: Velut si Petrum quispiam excuset, atque industriè fecisse videri velit, quia dixisset: Non noui eum. hoc videlicet sensu: Non eum mea cognitione comprehendo quem nequit mens humana complecti. aut cum dixit: Nescio quid dicas, hoc est, sacrilegia vestra nescio. Sed quem hunc in modum fortasse quispiam excusauerit, Dominus non excusauit. Non enim satis est (inquit Ambrosius) inuoluta confessio contentis lesum, sed aperta confessio: & quid prodest verba inuoluere, quando